

— Тако ми Христа, да не ти е дотегналь животтъ, та са пречешъ на пѣтя ми.

— Преосвещенный, не оцѣнявате ревността на найвѣрния си слуга, отговори любимецтъ; но слугата ви нема що да са бои отъ добрия си господарь, и Жозе като инквизиторъ не са бои отъ инквизиціата.

Долора съ удивленіе гледаше младия доминиканецъ, но той ѝ кимна да не показва че го познава.

— Излѣзь! рече му инквизитортъ повелително.

— Ще излѣзь съ Ваше Преосвещенство, отговори Жозе; слухове за възстаніе ходѣтъ изъ града, ѝ думы са чувать за съзаклетіе противъ безцѣнния ви животъ.

— Наистинна? рече Арбуезъ нѣколко смугенъ.

— Наистина, Пресвещенный! Веднажъ като вы намѣрихъ, ще вы придружъ; защото въ нужда, туй остріе Толедско ще може да защити живота на Ваше Преосвещенство, приложи той като показваше ножчето което носеше подъ расото си; превъсходно оржіе, Преосвещенный, и то никога не ще излѣже господаря си.

Арбуезъ са поддаде на вліяніето на Жозе, когото той въ тѣзи минута мразеше отъ сичката си душа и като са приближи до Долора:

— Надѣй са, чадо мое, утрѣ да та намѣришъ по послушна, рече ѝ той.

— О! мразя вы, рече тя като си обърна главата отъ него съ отвращеніе: умори ма заедно съ баща ми; туй е едничката малость която искамъ отъ васъ.

Жозе взлече инквизитора.

— О! ще си ѝ отмѣстишъ!... извика Петръ Арбуезъ като скърцаше съ зѣбы; какво да направѣш за да покоришъ този неукротимъ духъ?

— Преосвещенный, отговори любимецтъ, проводи я въ залата на покаяніето.